

λους διὰ τῶν ἐξηγηρωμένων τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ διερχόμενον πρὸ ἡμῶν διὰ ταχέως βήματος, μὲ τὸν πῖλον βαθείως κεχωσμένον ἐν τῇ πληθῶς ἰδεῶν ἐγκυμονοῦση κεφαλῇ.

Καὶ ἡ ὄπισθεν δὲ ὑπογραφὴ τοῦ Α. Δουμᾶ ἀναμνηστικῶς ζωηρῶς εἰς τὸν γνωρίζοντα τὴν προσωπογραφίαν του τὸν σωματώδη, ἀραβοειδῆ γίγαντα, τὸν ἔχοντα ὅλως ἡμελημένην στάσιν τοῦ σώματος καὶ ἀγρίας κινήσεις τῶν μελῶν αὐτοῦ. Γνωστὸν δὲ ὅτι ὁ Δουμᾶς, καίπερ ἔχων φαντασίαν ἀχαλίτων καὶ πνεῦμα ἀκατάβλητον, εἶχε σῶμα ἀναλόγως πχρὺ καὶ ὑψηλόν.

Μοι Βθ

Ἐνταῦθα ἔχομεν τὴν γραφὴν δύο ἀνθρώπων, ὅτινες ὅπως γράφωσι πλατείως καὶ ἀνεξαρτητῶς οὕτω ἐμφανίζονται καὶ εἰς τὸν κόσμον, ἀπλοῦντες ἐπὶ τῆς τραπέζης τοὺς ἀγκῶνας (ιδίως δὲ ὁ πρῶτος, διότι ὁ δευτέρος φαίνεται μᾶλλον λόγιος) καὶ ὅταν κάθηνται ἀνοίγοντες τὰ σκέλη. Ἴνα ὁμῶς ἔχωσι τὰς ιδιότητας ταύτας ἀνάγκη νὰ ἔχωσιν εὐρύν θώρακα, μέγα στόμα, πλατεῖαν κεφαλὴν καὶ φωνὴν ἰσχυράν, ἔτι δὲ καὶ χρήματα ἐν τῷ θυλακίῳ. Ἐνεργητικὴν ὁμῶς χεῖρα οὐδεὶς ἔχει ἐκ τῶν δύο τούτων κυρίων, οὔτε βλέμματα ὀνειρόπολα, οὔτε μακρὸν καὶ ἰσχνὸν λαιμόν.

Κ Μ Β

Ἐνταῦθα ἔχομεν γραφὰς ἀντιθέτων χαρακτήρων, δειλῶν, μετριοφρόνων. Τὸ μέσον γράμμα, τὸ πεπιεσμένον καὶ συνεσταλμένον, ἀνήκει εἰς ἀνθρώπον καταβεβλημένον ὑπὸ τῶν πολλῶν φροντίδων, ἔχοντα δὲ σῶμα μακρὸν καὶ ἰσχνόν, μὲ μακρὸν λαιμόν, στενὸν πρόσωπον, ὅστις καθήμενος συστέλλει τοὺς ἀγκῶνας καὶ κάμπτει τὰ σκέλη ὑπὸ τὸ κάθισμα, ἐνῶ συγχρόνως κλίνει τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἡμιλεῖ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, διακοπτομένης ὑπὸ μικρᾶς βηχός.

Ἐτεραι γραφαὶ ἔχουσι γράμματα λίαν προμήκη καὶ κάθετα ὑποδεικνύουσι σῶμα ὑψηλόν, στάσεις ὀρθίας καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὰ παραδείγματα ταῦτα, νομίζομεν, ἀρκοῦσιν ὅπως καταδείξωσιν ὅτι ἡ γραφὴ δεικνύει ἡμῖν εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων τὴν τε ἐσωτερικὴν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν προσωπικότητα τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν δ' ἐνίοτε δὲν ἀναλογοῦσιν ἡ ἐξωτερικὴ φυσιογνωμία πρὸς τὸν ἐνδύμυχον πνευματικὸν τοῦ ἀνθρώπου χαρακτήρα, τοῦτο προέρχεται ἐκ διαφόρων αἰτίων, οἷον ἐπιδράσεων ἐξωτερικῶν, ἀλλαγῆς τοῦ κλίματος καὶ τὰ τοιαῦτα. Οὕτω οἱ βραχυσωμοὶ ἄνθρωποι ἐνίοτε φαίνονται ἔχοντες

πολὺ περισσότερον πνεῦμα τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος των, πολλὰ δὲ μεγάλα σώματα δὲν φαίνονται κατοικοῦμενα ἐπίσης ὑπὸ ἰσομεγέθους μεγάλου πνεύματος, ἐξ οὗ ἴσως προέρχεται καὶ ἡ ἀδεξία καὶ ἄπλαστος στάσις αὐτῶν. Εἰς τὰς περιπτώσεις δὲ ταύτας ἡ γραφὴ θὰ εἶνε σύμφωνος πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν σωματικὴν τῶν προσώπων τούτων φυσιογνωμίαν.

Ἐὰν δὲ μεμονωμένα τινὲς περιστάσεις, ἀντιφατικαὶ πρὸς ἀλλήλας, ἄγουσι τινα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὰ ἀνωτέρω περὶ διαγνώσεως τοῦ χαρακτήρος ἐκ τῆς γραφῆς δὲν ἔχονται ὑποστάσεως, δυνάμεθα νὰ συγκρίνωμεν τούτον πρὸς τὸν ἀσθενῆ, ὅστις ἔνεκα τῆς κακῆς διαγνώσεως ἐνὸς ἱατροῦ ἀπειριπτεν ὅλην τὴν ἱατρικὴν ὡς ἄχρηστον ἐπιστήμην. Καὶ ἐνταῦθα δέον ὁ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης νὰ μὴ λησμονῇ ὅτι «οὐδεὶς κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως.»

ΕΝΟΦΑΝΗΣ

Ἐν πάσαις ταῖς ἑλληνικαῖς παροικίαις, οὕτω καὶ ἐν Καβάλλᾳ ἡ ἑορτὴ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ διαδόγου Κωνσταντίνου ἐωρτάσθη ὅσον ἔνεστι λαμπρῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ὁ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ διαμένων καὶ τὰς Μούσας ὅσον καὶ τὸν Ἐμπολαῖον ἐπιτυχῶς θεραπεύων κ. Ἰω. Κωνσταντινίδης, ἀπήγγειλεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀξιόλογον πρὸς τὸν Διάδογον ποίημα, ἐκ τοῦ ὁποίου παραθέτομεν ὧδε τὸ ἐπόμενον ὠραῖον ἀπόσπασμα, δι' οὗ περαίνεται τὸ ποίημα.

Σ. τ. Δ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

Τί καρτερεῖς; Τί στέκεσαι, μικρὲ μου Κωνσταντίνε!
Δὲν εἶν' ὁ θρόνος σου αὐτὸς ποῦ μένεις, αἱ Ἀθήναι.
Ἐχεις ξεφτέρια λεβεντιὰ χιλιάδες διακόσαις.
Τὴν Ἐλασσῶνα διάβηκες, θὰ γείνουσι ἄλλαις τόσαις.
Κι' ὡς τὸ νὰ μ'πῆς κι' ὡς τὸ νὰ βγῆς τ' Ὀλύμπου τὰ

Χίλιας χιλιάδες θὰ βοεθοῦν μὲ τὰ σπαθιὰ 'ς τὰ χέρια.
Σὲ καρτεροῦν 'ς τὴν Ἠπειρὸν χίλια καπετανάτα,
Καὶ παρεκεῖ τ' Ἀλέξανδρου τὰ τρομερὰ φουσατά,
Ἀπὸ Μακεδονοπούλα, παιδιὰ ἀνδρείωμένα.

Ἄλλον κανένα μὴν ἀκοῦς, μόν' πίστευσε ἐμένα.
Θὰ γείνη πύρινη φωτιὰ τὸ κύμα τοῦ Κανάρη,
Κι' εἰς τὰ μπογάζια θὰ σ' εὐρῆ ἀπ' ἔξω καθαλλάρη,
Νὰ σοῦ φωτίσῃ γιὰ νὰ μ'πῆς 'ς τὴν παινιμένη Πόλι.
— Ἐμπρὸς νὰ ποῦν τὰ χεῖλῃ σου, κι' ἔτοιμοι εἶνε ὅλοι.
Μὲ μὴ μ'ματιὰ σου φλογερὴ ἡ Κρήτη— ἡ Ἀμαζόνα
Παίρνει ἐπάνω μόνη τῆς τοῦ Γένους τὸν ἀγῶνα.
Γρήγορα ζώσω τὸ σπαθὶ καὶ σέλωσε τὸ ἄτι.
Μὴν περιμένεις πλεῖο πολὺ μᾶς μαύρισε τὸ μάτι.

Ἄλλα μας, ποῦχεις τ' ὄνομα γλυκὸ 'σάν τὴν Ἐλένη
Δός του 'ς τὸ χεῖρὶ τὸ σταυρὸ, Ἐσένα περιμένει.
Σάν μ'ἀνα Σπαρτιάτισσα δός του τὴν εὐχὴ σου
Καὶ πὲς τὸ «Τὰν ἡ ἐπὶ τὰν» 'ς τὸ γκαρδιακὸ παιδί σου.

ΙΩ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.